

Sygnatura akt II C 269/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant starszy sekretarz sądowy M. U.

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.541,82 zł (piętnaście tysięcy pięćset czterdzieści jeden złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;
2. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 645,99 zł (sześćset czterdzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5195 zł (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 269/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 kwietnia 2017 roku, powód M. P., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 10.600 złotych tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie zdarzenia z dnia 14 października 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od pozwanego kwoty 4.941,82 złotych tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swego roszczenia strona powodowa wskazała, iż w dniu 14 października 2016 roku w wyniku kolizji drogowej uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji drogowej, posiadał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC w związku z ruchem pojazdów mechanicznych. W toku postępowania likwidacyjnego, strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania, kwestionując podane przez powoda okoliczności zdarzenia wywołującego szkodę. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym zakwalifikował szkodę jako całkowitą oraz ustalił wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę

3100 zł. Tych ustaleń powód nie kwestionuje. Powód nie zgadza się jednak ze wskazaną przez pozwanego wartością pojazdu przed szkodą.

(pozew k. 2-4v, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 maja 2017 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady wskazując, iż wyłączną winę za zaistniałe zdarzenie ponosi powód. Pozwany kwestionował także wystąpienie szkody w pojeździe w wysokości 10.600zł oraz konieczność wynajmowania przez powoda pojazdu zastępczego przez 28 dni, nie kwestionując stawki wynajmu.

(odpowiedź na pozew k. 28-31, pełnomocnictwo k. 32, odpis KRS k. 33-35).

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2016 roku, w miejscowości U., na ulicy (...), pod wiaduktem kolejowym, doszło do zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu powoda marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą zdarzenia był T. Ś., kierujący samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który jadąc z przeciwnej strony do toru ruchu pojazdu powoda, nie zastosował się do znaku (...), nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w stosunku do pojazdu powoda na zwężonym odcinku drogi pod wiaduktem kolejowym. W wyniku nie ustąpienia pierwszeństwa przejazdu, M. P. kierujący samochodem M. (...) w celu uniknięcia zderzenia czołowego, zjechał w prawo i prawym bokiem pojazdu uderzył w ścianę tunelu, przez który przejeżdżał, zaś z powodu braku dostatecznej szerokości wiaduktu zderzył się z samochodem O..

(kserokopia oświadczenia sprawcy kolizji k. 8, kserokopia potwierdzenia okoliczności zdarzenia k. 13-14, zeznania powoda k. 161-162 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 86, zeznania świadka T. Ś. k. 87, opinia biegłego W. S. z zał. k. 105-130, opinia pisemna uzupełniająca biegłego k. 154-155)

Pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego na podstawie umowy zawartej z Towarzystwem (...) z siedzibą w W..

(okoliczność bezsporna)

Samochód osobowy M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie był jedynym samochodem w rodzinie powoda. Powód i jego żona posiadali również samochód marki R. (...). Samochód ten był użytkowany przez żonę powoda w celu dojazdów do pracy.

(zeznania powoda k. 161-162 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 86, kopia faktury Vat k. 45, kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu k. 46)

Powód wynajmował samochód zastępczy marki T. (...) przez trzy dni a następnie V. (...) przez 25 dni tj. w okresie od dnia 14 października 2016 roku do dnia 11 listopada 2016 roku, w celu dojazdów do pracy i po zakupy. Dzienny koszt wynajęcia samochodu zastępczego wyniósł 175 złotych brutto. Koszt najmu samochodu zastępczego wyniósł łącznie 4.900 złotych. Koszt podstawienia pojazdu zastępczego powodowi wyniósł 41,82 złotych. W czasie wynajmowania pojazdu powód poszukiwał nowego pojazdu na portalach aukcyjnych. Nowy samochód powód nabył około 7-8 listopada 2016 roku. Zakupiony przez niego samochód wymagał naprawy.

(kopia faktury Vat k. 17, kopie umowy najmu samochodu wraz z protokołami zdawczo-odbiorczymi k. 147- 150, zeznania powoda k. 161-162 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 86)

Powód sprzedał pojazd M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie uszkodzonym za kwotę 3100zł w dniu 21 listopada 2016 roku.

(kopia umowy k. 44, zeznania powoda k. 161 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 86)

W dniu 14 października 2016 roku M. P. zgłosił pozwanemu szkodę w zakresie uszkodzonego pojazdu. W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał oszacowania zaistniałej szkody, uznając że wielkość i charakter uszkodzeń wskazuje, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Wartość rynkową pojazdu przed zdarzeniem określono na 11.200 złotych, wartość rynkową pozostałości na 3.100 złotych, a wartość szkody na 8.100 złotych. Po odwołaniu powoda pozwany dokonał ponownego wyliczenia i ustalił wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 13.600zł.

(zgłoszenie szkody k. 9-10, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia k. 12-12v, pismo k. 16, notatka służbowa k. 51)

Powód zgłaszał pozwanemu potrzebę wynajmu pojazdu zastępczego po zdarzeniu z dnia 14 października 2016 roku. Pozwany wyraził autoryzację firmie wynajmującej na najem od dnia 14 października 2016 roku do dnia 10 listopada 2016 roku ze stawką 175 zł/doba brutto.

(dokumenty z akt szkody k. 56-61)

Decyzją z dnia 22 listopada 2016 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówiło wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 14 października 2016 roku. Pozwany stwierdził, że sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem M. (...).

(decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania k. 18v)

W piśmie z dnia 2 lutego 2017 roku, doręczonym w dniu 6 lutego 2017 roku, pełnomocnik powoda zwrócił się do Towarzystwa (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 10.600 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie zdarzenia z dnia 14 października 2016 roku i kwoty 4.941,82 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w terminie 14 dni. Do pisma załączono fakturę za wynajem pojazdu.

(kopia wezwania do zapłaty k. 19-20v, dowód doręczenia k. 21, załączone akta szkodowe k. 66)

W piśmie z dnia 2 marca 2017 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówiło zmiany uprzednio zajętego stanowiska.

(kopia pismo k. 25-25v)

Wartość pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed szkodą wynosiła 13.700 złotych.

(opinia biegłego W. S. z zał. k. 105-130)

Wartość pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z dnia 14 października 2016 roku wynosiła 3100 złotych.

(bezsporne)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach i kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony i które Sąd ocenił przez pryzmat dyspozycji art. 308 kpc, Sąd skorzystał również z zeznań powoda i powołanego w sprawie świadka T. Ś.. Sąd pominął zeznania K. H. jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia. Świadek nie był uczestnikiem zdarzenia. Relacjonował okoliczności zapamiętane przez niego w czasie oględzin miejsca zdarzenia. Zawarte w jego zeznaniach wnioski dotyczące przebiegu zdarzenia nie mogły w tym zakresie zastąpić dowodu z opinii biegłego sądowego posiadającego wiadomości specjalne.

Biegły wydał opinię, w której dokonując analizy przedmiotowego zdarzenia szczegółowo wskazał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, że uszkodzenia samochodu powoda mogły powstać jedynie przy wyjeździe M. z tunelu, tj. wjeździe O. pod tunel, a nie gdy sprawca już wyjeżdżał z tunelu. Natomiast uderzenie w ścianę musiało nastąpić jeszcze przed zderzeniem się M. z O., kiedy to kierujący M. odbił w prawo, najprawdopodobniej w związku z wjazdem pod wiadukt samochodu O.. Nie jest natomiast możliwa ocena czy kierujący samochodem M. miał jakiegokolwiek możliwości uniknięcia kolizji poprzez zatrzymanie się przed miejscem zdarzenia. Zarysowania na ścianie wiaduktu oraz uszkodzenia obydwu pojazdów potwierdzają wersję wskazaną przez sprawcę na odręcznym szkicu sytuacyjnym. Po zgłoszeniu przez stronę pozwaną zastrzeżeń do opinii biegły wydał opinię uzupełniającą, w której szczegółowo odniósł się do wskazanych wątpliwości. Wyjaśnił, że zgromadzony materiał nie dawał podstawy do ustalenia prędkości pojazdu M.. Wbrew twierdzeniu pozwanego długość śladów otarcia prawego boku M. w kontakcie ze ścianą oraz lewego boku po kontakcie z O. nie dowodzi wyższej niż dopuszczalna prędkości, jest to bowiem uderzenie o dominującym charakterze ślizgowym. Uwzględniając czas reakcji kierującego oraz układu hamulcowego nie można też było natychmiast zatrzymać pojazdu. Brak również obiektywnych dowodów na twierdzenie pozwanego, że kierujący M. miał przyspieszyć, chcąc wydostać się spod wiaduktu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie miał podstaw do kwestionowania złożonej opinii. Wnioski opinii w pełni korespondują z zeznaniami uczestników zdarzenia.

W toku postępowania sporna pozostawała wartość pojazdu M. w stanie nieuszkodzonym. W tym zakresie również decydujące znaczenie miała opinia biegłego. Opinia pisemna jest rzeczowa, nie zawiera twierdzeń pozostających ze sobą w sprzeczności oraz jest poparta fachową wiedzą z zakresu mechaniki samochodowej, wyceny pojazdów i doświadczeniem biegłego. W tym zakresie opinia ta nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Sąd także nie miał podstaw do podważenia wniosków postawionych przez biegłego – stały się one podstawą poczynionych ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki zdarzenia jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie jest także ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392).

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392), odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda

wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Natomiast, w myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego.

W niniejszej sprawie było bezsporne, że przywrócenie stanu poprzedniego poprzez naprawienie pojazdu powoda pociągałoby za sobą koszty w wysokości znacznie wyższej od wartości pojazdu w dniu likwidacji szkody. Przyjąć należało zatem, iż pozwany uprawniony był do zlikwidowania zgłoszonej mu szkody, jako całkowitej. Ze szkodą taką mamy do czynienia wówczas gdy pojazd ulega zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo też gdy – jak miało to miejsce w sprawie niniejszej - koszty naprawy przekraczają wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 lutego 1992 roku w sprawie I ACr 30/92, publ. OSA 1993/5/32) Wobec tego uzasadnione było roszczenie powoda o odszkodowanie w postaci świadczenia pieniężnego jedynie w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu nieuszkodzonego a wartością jego pozostałości.

Zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie ugruntowanym stanowiskiem, które tutejszy Sąd również podziela, należne poszkodowanemu świadczenie z tytułu odszkodowania nie może przekraczać wartości pojazdu w chwili wypadku (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1981 roku w sprawie III CZP 8/81, publ. OSNC 1981/9/167).

W świetle utrwalonego poglądu i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależnione od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić.

Poza sporem w niniejszej sprawie było objęcie ochroną ubezpieczeniową T. Ś.. Pozwany, negując zasadę odpowiedzialności wskazywał jedynie, że te powód jest sprawcą zdarzenia. P. dowodowe nie doprowadziło do wykazania twierdzenia pozwanego. Pozwany nie wykazał również, aby powód w jakimkolwiek stopniu przyczynił się do szkody.

T. Ś. od początku nie kwestionował, że był sprawcą uszkodzenia samochodu powoda. Opisał także szczegółowo przebieg zdarzenia z dnia 14 października 2016 roku już na etapie postępowania likwidacyjnego. Ta wersja znalazła potwierdzenie w toku niniejszego postępowania, zwłaszcza powołany w sprawie biegły jednoznacznie wskazał, że uszkodzenia samochodu M. (...) powstały na skutek nieustąpienia pierwszeństwa przez kierującego samochodem O. (...).

T. Ś. wjechał do tunel w chwili gdy znajdował się w nim powód kierujący samochodem marki M. (...). Zgodnie bowiem z treścią art. 2 pkt 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U z 2018 r. poz. 1990) ustąpienie pierwszeństwa oznacza powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości (...). Nie może więc budzić jakichkolwiek wątpliwości, iż zachowanie kierującego pojazdem O. było nieprawidłowe, gdyż to ten kierujący nie dokonał wymaganej od niego obserwacji w celu ustalenia czy może bezpiecznie przejechać pod wiaduktem kolejowym.

Uwzględniając powyższe Sąd ustalił wartość szkody powoda jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą i wartością pozostałości. Ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił w oparciu o przywoływaną już opinię biegłego sądowego. Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, wartość samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosiła przed szkodą, w dniu 14 października 2016 roku, 13.700 złotych, natomiast wartość tzw. pozostałości, tj.

wartość pojazdu po zaistnieniu szkody wynosiła 3.100 złotych. Zatem wysokość zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu przedmiotowego wypadku wyraża się kwotą 10.600 zł, którą Sąd zasądził w całości.

Odnosząc się do roszczenia powoda o zasądzenie od pozwanego kwoty 4.941,82 złotych z tytułu poniesionych przez niego kosztów wynajęcia samochodu zastępczego należy wskazać, iż w ocenie Sądu roszczenie powoda w tym zakresie było zasadne w całości.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie, od 14 października 2016 roku do dnia 11 listopada 2016 roku M. P. korzystał z samochodu zastępczego, którego koszt wyniósł łącznie 4.900 złotych, zaś koszt podstawienia pojazdu zastępczego powodowi wyniósł 41,82 złotych. Dzienna stawka za wynajęcie tegoż pojazdu wyrażała się kwotą 175 zł.

Należy wskazać, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jeśli zatem uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., sygn. akt II CK 494/03, LEX Nr 145121).

Różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala jednak na formułowanie kazuistycznych wskazań; podlegają one indywidualnej ocenie. Oczywistym jest przy tym, że samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela, a korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

Uwzględnić należy jednak, że z zasady proporcjonalności może natomiast wynikać zbędność najmu pojazdu zastępczego, jeżeli właściciel nie używał samochodu albo dysponuje innym samochodem nadającym się do wykorzystania. Używanie samochodu w sposób sporadyczny może z kolei uzasadniać celowość wykorzystania w sposób ekwiwalentny innego środka komunikacji. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC z 2012r., Nr 3, poz. 28).

Co za tym idzie, niezależnie od zakresu uszkodzenia pojazdu, poszkodowanemu służy co do zasady odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ograniczona jest bowiem tylko zakresem szkody, ten zaś wyznaczają normalne skutki zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 k.c.). Jeśli zatem uszkodzony pojazd może zostać naprawiony, to przeszkoda do normalnego z niego korzystania (w postaci uszkodzeń), winna zostać usunięta bez zbędnej zwłoki, a koszty najmu stanowią szkodę tylko za czas niezbędny do naprawy pojazdu.

Samochód powoda został uszkodzony i niemożliwie było korzystanie z niego od dnia powstania szkody, natomiast powód, poza samochodem marki R. (...), który pozostawał w dyspozycji żony powoda, nie posiadał innego pojazdu, którego wówczas mógłby używać. Faktyczny okres wynajęcia pojazdu zastępczego trwał od 14 października 2016 roku do dnia 11 listopada 2016 roku (28 dni). Powód nabył inny samochód około dnia 7-8 listopada 2016 roku. W tym okresie na portalach aukcyjnych poszukiwał pojazdu. Nabyty pojazd wymagał naprawy, dlatego w ocenie Sądu okres do dnia 11 listopada 2016 roku jest odpowiedni i nie był nadmierny w stosunku do potrzeb powoda. Sąd miał przy tym na uwadze czas potrzebny do poszukiwania odpowiedniego pojazdu, zweryfikowania jego stanu oraz dokonania niezbędnych napraw. W związku z powyższym Sąd uznał, że okres najmu pojazdu zastępczego wynikający z przedłożonej przez powoda faktury był uzasadniony.

Tym samym, w świetle powyższych ustaleń, Sąd przyjął, że powodowi należy się odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd powoda w dochodzonej pozewem wysokości, tj. 4.900 zł. Stawka dzienna w wysokości 175 zł nie była kwestionowana przez pozwanego i taka też stawka została przyjęta do obliczenia wysokości należnego powodowi odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Uzasadniony wydatek za wynajęcie pojazdu zastępczego (28 dni x dobowy stawka czynszu najmu pojazdu 175 złotych) wynosi 4.900 złotych. Dodatkowo Sąd uznał za uzasadniony koszt podstawienia powodowi pojazdu zastępczego w kwocie 41,82 złotych.

Mając na uwadze powyższe na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanego Towarzystwa (...) łączną kwotę 15.541,82 zł, w tym kwotę 10.600 złotych tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) oraz kwotę 4.941,82 złotych tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, na podstawie art. 481 § 1 k.c. Przepis art. 481 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Zawiadomienie ubezpieczyciela o szkodzie rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w terminie 30 dni. Powód zgłosił pozwanemu szkodę już w dniu zdarzenia. Dodatkowo w piśmie doręczonym w dniu 6 lutego 2017 roku wystąpił do pozwanego o zapłatę kwoty 10.600 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) i kwoty 4.941,82 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w terminie 14 dni. Wobec powyższego żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 lutego 2017 roku było zasadne i Sąd jako takie je uwzględnił w całości.

Nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, to w przedmiotowym przypadku koszty stanowiące wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 645,99 zł. Biorąc pod uwagę wynik postępowania i zasadę rozliczenia kosztów, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 poz. 623), Sąd orzekł, jak w punkcie drugim sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem na pozwanym spoczywa ciężar poniesienia powstałych w toku procesu kosztów. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyrażają się kwotą 5.195 zł, w tym kwotą 778 zł opłaty od pozwu, kwotą 3600 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, kwotą 800 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego i kwotą 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. O wynagrodzeniu pełnomocnika powoda Sąd orzekał w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” (tekst jedn. Dz.U. z 2016 poz. 1827).